

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **MUDr. J. S.**, zast. JUDr. Ing. Jiřím Klavíkem, advokátem v Chrudimi, Havlíčkova 99, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem Hradec Králové, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. července 2012, č.j. 3379/12-1500-601040, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne ze dne 11. července 2012, č.j. 3379/12-1500-601040, žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Finančního úřadu v Hradci Králové (dále jen „správce daně“) o zamítnutí návrhu na zastavení exekuce ze dne 7.6.2011, č.j. 301193/11/228940602902, a toto rozhodnutí potvrdil.

V jeho odůvodnění žalovaný konstatoval, že daň z příjmu fyzických osob podávajících přiznání za zdaňovací období roku 1993 byla žalobci správcem daně stanovena ve výši 834.192,- Kč dodatečným platebním výměrem č. 970001555, č.j.: 160282/97/228913/4060. K vymožení nedoplatku na této dani vydal správce daně dne 27.5.1999 podle § 73 odst. 6 písm. b) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a

poplatků v platném znění (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) pod č.j.: 128275/99/228940/6862 exekuční příkaz na srážku ze mzdy, jiné odměny za závislou činnost nebo náhrady za pracovní příjem apod., který nabyl právní moci dne 13.12.1999. Exekuční příkaz postihoval příjmy vyplácené plátcem mzdy, společností Patriapol, s.r.o., IČ 25256076 se sídlem v Havlíčkově ul. čp. 304, Heřmanův Městec. Dne 27.3.2006 vydal správce daně podle § 73 odst. 7 zákona o správě daní poplatků a §§ 293 a 294 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu v platném znění rozhodnutí č.j.: 82884/06/228940/2902, kterým přikázal novému plátcu mzdy, společnosti Parenteral, a.s., IČ : 25971263 se sídlem Vysocká 562, Hradec Králové, pokračovat ve stanovených srážkách ze mzdy vyplácené žalobci. Zástupce žalobce převzal toto rozhodnutí dne 30.3.2006, žalobci a poddlužníkovi, společnosti Parenteral, a.s., bylo rozhodnutí doručeno dne 31.3.2006.

Dále žalovaný uvedl, že žalobce podáním ze dne 29.11.2010 s odkazem na ust. § 70 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků namítal promlčení daně z příjmů fyzických osob za rok 1993. Správce daně na podanou námitku reagoval sdělením č. j.: 69586/11/228940601243 ze dne 23.2.2011, ve kterém žalobci ve shodě se shora uvedenými skutečnostmi sdělil, že k uplynutí promlčecí lhůty nedošlo a proto jeho názor nelze akceptovat.

Zástupce daňového subjektu podáním ze dne 7.4.2011 správce daně upozornil, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Aps 11/2008-73 musí správce daně o námitce promlčení daňového nedoplatku vydat rozhodnutí, proti kterému je přípustné odvolání. Správce daně následně dne 7.6.2011 vydal rozhodnutí č.j.: 301193/11/228940602902, kterým návrh žalobce na zastavení daňové exekuce zamítl. V poučení chybně uvedl, že proti tomuto rozhodnutí nelze uplatnit opravné prostředky.

Žalovaný poukázal na skutečnost, že zákon o správě daní a poplatků byl zrušen ke dni 1.1.2011 zákonem č. 280/2009 Sb., daňový řád ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), který nepřevzal ustanovení § 70 zákona o správě daní a poplatků o promlčení daňového nedoplatku. Odvolací orgán námitku promlčení daňového nedoplatku podanou dne 29.11.2010 posuzoval dle v té době platného ustanovení § 70 odst. 1 zákona o správě daní, který stanovil, že právo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek se promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal splatným. Podle odst. 2 citovaného ustanovení se běh promlčecí lhůty přerušuje a počíná běžet nová promlčecí lhůta po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl proveden úkon směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku a daňový dlužník byl o tomto úkonu zpraven. Úkonem, který přerušil běh promlčecí lhůty a zahájil běh lhůty nové, bylo dle žalovaného vydání rozhodnutí č. j.: 82884/06/228940/2902 ze dne 27.3.2006. Nová promlčecí lhůta počala běžet dnem 1.1.2007, nemohla skončit do dne podání námítky promlčení, tj. do dne 29.11.2010 a neskončila ani do dne 31.12.2010, kdy byl zákon o správě daní a poplatků zrušen. Žalovaný dospěl k závěru, že k datu podání námítky, tj. ke dni 29.11.2010 nedošlo ke splnění zákonných podmínek pro promlčení daňové

povinnosti podle § 70 odst. 1 tehdy účinného zákona o správě daní a poplatků. Námitku žalobce proto posoudil jako nedůvodnou.

Žalovaný dále posuzoval podání žalobce ze dne 7.4.2011, kterým navrhl, aby správce daně jeho námitku posoudil i podle ustanovení § 181 daňového řádu, podle kterého musí správce daně vydat rozhodnutí na návrh dlužníka o zastavení daňové exekuce. Uvedl, že daňový řád účinný od 1.1.2011 stanoví v § 160 odst. 1, že nedoplatek nelze vybrat a vymáhat po uplynutí lhůty pro placení daně, která činí 6 let a začíná běžet dnem splatností daně. Podle § 264 odst. 5 daňového řádu „běh a lhůty pro promlčení práva vybrat a vymáhat daňový nedoplatek, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona“. Běh lhůty pro placení daně v tomto případě započal dne 1.1.2007. Je zřejmé, že lhůta pro placení daně podle § 160 odst.1 daňového řádu do 7.4.2011 neuplynula. Správce daně předmětný daňový nedoplatek vymáhá po dobu účinnosti daňového řádu, tj. od 1.1.2011 do současné doby, daňovou exekucí srážkami ze mzdy. Podle ustanovení § 160 odst. 4, písm. c) citovaného zákona lhůta pro placení daní neběží po dobu daňové exekuce srážkami ze mzdy. Odvolací orgán neshledal zákonné důvody pro zastavení daňové exekuce podle § 181 odst. 2 písm. e) daňového řádu.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného. Tvrdil, že běh a délka lhůty pro promlčení práva vybrat a vymáhat daňový nedoplatek uplynula před nabytím účinnosti daňového řádu, proto měl žalovaný věc posuzovat ve smyslu jeho ust. § 264 odst. 5 podle dosavadních předpisů. Dále uvedl, že ve smyslu ust. § 70 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků vznesl námitku promlčení ve svém sdělení ze dne 29.11.2010, a to v celém rozsahu daně z příjmů fyzických osob za rok 1993 včetně jejího příslušenství. Průběh řízení o uplatněné námitce popsal shodně jako žalovaný v napadeném rozhodnutí.

Svoje žalobní námitky i právní argumentaci zaměřil žalobce na otázku, podle jakých právních předpisů mělo být rozhodováno o promlčení práva vybrat a vymáhat daňové nedoplatky. Konstatoval, že zákon o správě daní a poplatků měl povahu obecného procesního předpisu ve věci daní a poplatků, neboť se podle něho postupovalo v případě, že zvláštní zákon nestanovil jinak (§ 97). V období od 1.1.1993 do 31.12.2003 byl součástí právního řádu ČR také zákon č. 212/1992 Sb., o soustavě daní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soustavě daní“). Ten obsahoval speciální právní úpravu promlčení daňových nedoplateků. Stanovil, že daň lze vyměřit a vymáhat nejpozději do deseti let počítaných od konce kalendářního roku, v němž byl poplatník povinen podat přiznání. Dle žalobce se jednalo o speciální úpravu promlčení práva vymáhat daňové nedoplatky ve vztahu k ust. § 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků.

Žalobce připustil, že si je vědom právního názoru, který k této otázce zaujal Nejvyšší správní soud. Ten v několika svých rozhodnutích vyslovil, že čl. 2 ústavního zákona ČNR č. 4/1993 Sb., o opatřeních souvisejících se zánikem České a

Slovenské federativní republiky, vylučuje aplikovatelnost ust. § 4 zákona o soustavě daní, proto při posuzování promlčení daňových nedoplateků je nutné vycházet z ust. § 70 zákona o správě daní a poplatků. Žalobce se přesto domnívá, že otázku promlčení práva vymáhat daňový nedoplatek je třeba posuzovat podle zákona o soustavě daní, který upravoval speciální promlčecí lhůty oproti obecné úpravě obsažené v § 70 zákona o správě daní a poplatků. Ustanovení čl. 2 ústavního zákona č. 4/1993 Sb. sice upřednostňuje použití právního předpisu České republiky oproti předpisu ČSFR stejné právní síly, neřeší však vztah mezi obecným a zvláštním právním předpisem. Zásada speciality, podle které se úprava obsažená v zákoně o správě daní a poplatků použije podpůrně, tedy pokud zvláštní daňový předpis nestanoví jinak, vyplývá přímo z ust. § 97 tohoto zákona. Podle žalobce zákon o soustavě daní patřil v době od 1.1.1993 do 31.12.2003 mezi „zvláštní daňové zákony“ na které odkazuje citované ust. § 97 zákona o správě daní a poplatků. Proto s použitím zásady speciality je dle žalobce nutné aplikovat na otázku promlčení daňového nedoplatku speciální úpravu danou v zákoně o soustavě daní. Poukázal na skutečnost, že podle posledně citovaného zákona lze daň vyměřit či vymáhat nejpozději do deseti let počítaných od konce kalendářního roku, v němž byl poplatník povinen podat daňové přiznání, zatímco ustanovení § 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků obsahovalo dvacetiletou objektivní lhůtu pro promlčení daňových nedoplateků, která se počítala až od konce roku, ve kterém se nedoplatek stal splatným. Žalobce v této souvislosti upozornil i na vztah zákona č. 328/1991 Sb., o konkursu a vyrovnání a zákona o správě daní a poplatků, i na judikaturu, která tento vztah řešila.

Žalobce svoje úvahy uzavřel tvrzením, že uskutečňování práva musí být v souladu s ústavním požadavkem úcty k právům a svobodám člověka a občana deklarovaných v čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky a vyslovil názor, že napadené rozhodnutí porušuje čl. 11 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod, který garantuje právo vlastnit majetek a právo na stanovení daně jen na základě zákona.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, stručně popsal dosavadní průběh řízení shodně s tím, jak byl nastíněn shora. Uvedl, že otázku zániku práva na zaplacení daňového nedoplatku podle § 4 odst. 3 zákona o soustavě daní, řešil senát Nejvyššího správního soudu pod zn. 7 Af 163/2004-87 ze dne 28. 2. 2006 (judikát 43192CZ). Navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když souhlas žalobce i žalovaného s takovým postupem byl dán za dodržení podmínek stanovených ve větě druhé zmíněného zákonného ustanovení. O věci usoudil následovně.

Ze správního spisu vyplývá, a mezi účastníky o tom není sporu, že žalobci byla dodatečným platebním výměrem č. 970001555 ze dne 14.11.1997, čj. 160282/97/228913/4060, doměřena daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací

období roku 1993. Správce daně zahájil výkon rozhodnutí srážkami ze mzdy vydáním exekučního příkazu ze dne 27.5.1999, čj. 128275/99/228940/6862. Se žalobcem bylo jednáno následně dne 29.3.2001 a 23.9.2002, sepsány s ním protokoly, z nichž vyplývá, že správce daně v souvislosti s vyrovnáním nedoplatku na dani z příjmů (jeho výše byla v protokolech konkretizována) zjišťoval aktuální majetkové a osobní poměry žalobce. Dne 27.3.2006, pod čj. 82884/06/228940/2902, vydal správce daně rozhodnutí, jímž v souladu s ust. § 73 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků za přiměřeného použití ust. § 293 a § 294 o.s.ř. vyrozuměl nového plátce mzdy žalobce o nařízení exekuce srážkami ze mzdy a vyzval ho k pokračování ve srážkách.

Jediná námitka, kterou žalobce uplatnil v žalobě, směřovala proti závěru žalovaného, že vymáhání daňového nedoplatku na dani z příjmu fyzických osob za rok 1993 není promlčeno. Žalobce trval na tom, že je třeba postupovat v případě lhůt pro vymáhání daňového nedoplatku podle § 4 odst. 2 zákona o soustavě daní, dle kterého lze daň vymáhat nejpozději do deseti let počítaných od konce kalendářního roku, v němž byl poplatník povinen podat daňové přiznání.

Otázku nastíněnou žalobcem v žalobě, tedy zda na posuzovaný případ dopadá ust. § 4 odst. 2 zákon o soustavě daní nebo § 70 zákona o správě daní a poplatků, řešil zdejší krajský soud opakovaně (viz rozsudky ze dne 20.10.2008, čj. 30 Ca 44/2008-51, a ze dne 30.7.2010, čj. 31 Af 25/2010-19). I když citovanými rozsudky byla přezkoumávána jiná rozhodnutí než přezkoumává krajský soud v tomto řízení, jednalo se o totožný právní problém vycházející i ze shodného skutkového stavu.

Pokud jde o otázku, zda má být pro posouzení běhu a délky lhůty, v níž má správce daně právo vymáhat daňové nedoplatky, použit zákon o soustavě daní nebo zákon o správě daní a poplatků krajský soud vychází z ustálené judikatury krajských soudů i Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28.4.2005, čj. 2 Afs 51/2004-57/, ze dne 28.2.2006, 7 Afs 163/2004-87). Jak uvádí Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 28.4.2005, čj. 2 Afs 51/2004-57, „zákon č. 212/1992 Sb., o soustavě daní, nepochybně byl do 31.12.2003, tj. do doby, než dne 1.1.2004 nabyl účinnosti zákon č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, jímž byl zrušen, součástí právního řádu České republiky a dokonce byl po vzniku samostatného českého státu jednou přímo novelizován. Článek 2 ústavního zákona č. 4/1993 Sb. ovšem stanovil, že v případě rozporu mezi právními předpisy České republiky vydanými před zánikem České a Slovenské Federativní Republiky a předpisy uvedenými v jeho čl. 1 odst. 1 téže právní síly (tj. zákony ČSFR platné v den zániku ČSFR na území ČR, vyjma jejich ustanovení podmíněných toliko existencí ČSFR a příslušností ČR k ní), se postupuje podle právního předpisu České republiky. V první řadě je nutno mít na paměti, že čl. 2 ústavního zákona č. 4/1993 Sb. není normou derogační, nýbrž normou, která vylučuje aplikovatelnost určitých norem obsažených v právních předpisech ČSFR, neboť se v tomto článku nehovoří o zrušení oněch federálních předpisů, nýbrž o tom, že se za určitých podmínek nepoužijí. Aplikovatelnost federálního běžného zákona je vyloučena tehdy, pokud je tento zákon v rozporu se zákonem České republiky (tj. zákonem vydaným Českou

národní radou) vydaným (nikoli nutně účinným) před zánikem ČSFR, tedy před uplynutím dne 31.12.1992; pravidlo zakotvené v čl. 2 ústavního zákona č. 4/1993 Sb. má v rozsahu, v němž se uplatní, nepochybně přednost před obecnými pravidly lex specialis derogat generali a lex posterior derogat priori. Daňový řád byl jako zákon České národní rady vydán (vyhlášen ve Sbírce zákonů) dne 1.7.1992; skutečnost, že účinnosti nabyl až po vydání a nabytí účinnosti ústavního zákona č. 4/1993 Sb., je v tomto ohledu zcela nerozhodná, jelikož čl. 2 ústavního zákona č. 4/1993 Sb. kritériem účinnosti zákona vůbec neoperuje, neboť hovoří toliko o vydání zákona. Proto lze uzavřít, že § 4 odst. 2 zákona č. 212/1992 Sb., o soustavě daní, není použitelný, neboť je v obsahovém rozporu s § 47 a § 70 daňového řádu, které mají aplikační přednost. Tento závěr nepochybně platil po celou dobu platnosti a účinnosti zákona č. 212/1992 Sb., o soustavě daní, neboť jeho ustanovení § 4 odst. 2 nebylo nikdy novelizováno a ústavní zákon č. 4/1993 Sb., přijatý po 6. červnu 1992, je stále platný a účinný (viz čl. 112 odst. 1 in fine Ústavy).“

S tímto názorem se krajský soud zcela ztotožňuje, jak konečně opakovaně ve svých rozhodnutích (citovaných shora) jednoznačně vyjádřil, a neshledal důvod se od něho ani v tomto případě odchýlit. Je toho názoru, že citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a závěry v něm uvedené řeší všechny žalobcem vznesené námitky zcela jednoznačně. Při posuzování otázky, zda právo na vymáhání daňového nedoplatku bylo promlčeno, proto žalovaný postupoval správně, pokud použil ust. § 70 zákona o správě daní a poplatků. Podle jeho odst. 1 právo vybrat a vymáhat daňový nedoplatek se promlčuje po šesti letech po roce, ve kterém se stal tento nedoplatek splatným. V odst. 2 se pak stanoví, že je-li proveden úkon směřující k vybrání, zajištění nebo vymožení nedoplatku, promlčecí lhůta se přerušuje a počíná běžet nová promlčecí lhůta po uplynutí kalendářního roku, ve kterém byl daňový dlužník o tomto úkonu zpraven; daňové nedoplatky lze však vymáhat nejpozději do dvaceti let počítaných od konce roku, ve kterém se stal nedoplatek splatným, s výjimkou daňových nedoplatků zajištěných podle odstavců 4 a 5.

Podle ust. § 264 odst. 5 daňového řádu běh a délka lhůty pro promlčení práva vybrat a vymáhat daňový nedoplatek, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro placení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů. Právní skutečnosti nově zakládající stavění běhu lhůty pro placení daně podle tohoto zákona, které započaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, staví běh lhůty až ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 9.2.2012, č.j. 1 Afs 14/2012-24, vyložil toto citované ustanovení ve prospěch daňového subjektu a zaujal názor, „že promlčecí lhůta, jež započala běžet podle § 70 zákona o správě daní a poplatků a neskončila do dne nabytí účinnosti daňového řádu, má po 1.1.2011 charakter lhůty prekluzivní podle § 264 odst. 5 v návaznosti na § 160 daňového

řádu“. Krajský soud proto z úřední povinnosti zkoumal, zda nedošlo k zániku práva vymáhat daňový nedoplatek z pohledu citovaných ustanovení, i když žalobce v žalobě uplatnil pouze becné tvrzení, že lhůta k vybrání a vymáhání daně v posuzovaném případě uplynula před nabytím účinnosti daňového řádu, tedy před 1.1.2011.

Jak vyplývá z obsahu správního spisu daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1993 byla, jak bylo uvedeno shora, žalobci doměřena v roce 1997, kdy byl vydán dodatečný platební výměr. V roce následujícím po doměření daně, tedy v roce 1998, začala běžet šestiletá promlčecí lhůta k vybrání nedoplatku. Tento postup se opírá o rozsudek Nejvyšší správní soud ze dne 24.1.2007, čj. 1 Afs 142/2005-35, v němž se uvádí, že „splatností nedoplatku, jak o ní hovoří § 70 odst. 1 daňového řádu, se rozumí splatnost náhradní. Lhůta k vybrání nedoplatku nemůže začít běžet dříve, než byl nedoplatek vyčíslen v platebním výměru, byť se tak stalo s odstupem několika let od původního dne splatnosti dlužné daně. Jiný výklad by vedl k absurdním situacím, které zákonodárce zjevně nezamýšlel – kdyby totiž pojem „splatného nedoplatku“ v § 70 odst. 1 odkazoval na pojem „splatné daně“ v § 40 odst. 1 daňového řádu, mohlo by se stát, že správce daně by svými úkony opakovaně a v souladu se zákonem prodloužil lhůtu k vyměření daně, ovšem když by nakonec daň vyměřil či doměřil, nemohl by vybrat ani samotnou daň, ani penále z ní, protože lhůta pro vybrání daně podle § 70 odst. 1 daňového řádu by již uplynula.“ Dále došlo k přerušení běhu lhůty dle § 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků vydáním exekučního příkazu dne 27.5.1999, na srážku ze mzdy, jiné odměny za závislou činnost nebo náhrady za pracovní příjem apod., který nabyl právní moci dne 13.12.1999. Exekuční příkaz postihoval příjmy vyplácené plátcem mzdy, Patriapol s.r.o. V průběhu exekuce srážkami ze mzdy činil správce další úkony, kterými evidoval platby plátce mzdy a se žalobcem jednal následně dne 29.3.2001 a 23.9.2002. Z protokolů sepsaných při těchto jednáních vyplývá, že správce daně v souvislosti s vyrovnáním nedoplatku na dani z příjmů (jeho výše byla v protokolech konkretizována) zjišťoval aktuální majetkové a osobní poměry žalobce. Dne 27.3.2006 vydal správce daně podle § 73 odst. 7 zákona o správě daní a §§ 293 a 294 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád v platném znění rozhodnutí č.j.: 82884/06/228940/2902, kterým přikázal novému plátcovi mzdy, společnosti Parenteral, a.s., pokračovat ve stanovených srážkách ze mzdy vyplácené žalobci. Zástupce žalobce převzal toto rozhodnutí dne 30.3.2006, žalobce a podlužník dne 31.3.2006.

Z důvodů shora uvedených proto nelze přisvědčit žalobci, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu s platnými právními předpisy případně s čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky a čl. 11 odst. 1 a 5 Listiny základních práv a svobod. Proto krajský soud žalobu dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem žalobce úspěch neměl, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud ani nezjistil, že by mu nějaké takové náklady

vznikly. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Hradci Králové dne 30. listopadu 2012

Mgr. Marie Kocourková, v. r.
předsedkyně senátu